

ПАУЛА ЛАЙТ
КОНТРАБАНДАТА
НАЧИН НА УПОТРЕБА

chitanka.info

Отдавна, много отдавна, още от зората на държавността, се играе една и съща любима игра на котка и мишка. Котката е държавата с ненаситната си хазна, високите мита и акцизи, рояка бдящи чиновници, митничари, данъчни служители и пр. Мишката е символ на групите храбреци и тарикати, чиято заветна цел е да погълнат плячката сами, без да оставят и парченце за лакомата паст на котката. Играта се нарича контрабанда.

Предполагам, като ученици също сте чели за подвизите на интересните мъжаги-злодеи с мечове и револвери, които, в безлунни нощи, са акостирали на пусти брегове и, под самия душещ нос на ченгетата, са стоварвали сандъци с ямайски ром, хавански пури и други благинки. Имало само една малка, досадна подробност. При цялото си усърдие и заетост, тия смели мъже някак забравяли да се отчетат на държавата.

Книги като „Странноприемница Ямайка“ на Дафне дьо Морие са придали на контрабандната игра блясъка на тайнственост, романтика и героизъм.

В ония славни времена, преди два-три века, въпросът се решавал с храбри хайки в мрака, с престрелки и някоя и друга бесилка за назидание.

Тук и сега, в първата половина на двадесет и първия век, в обновена България, поела по пътя на своето европейско развитие, играта продължава, но с доста променени правила.

В епохата на прехода, котката на българската държавност много измършавяла. Ребрата ѝ се брояли, преплитала кълки и, както става с всяко изтощено животно, чиновниците-бълхи изпивали сетните капки на разредената ѝ кръв.

На бълхите хич и не им пукало за котката. Малките им, гладки и затлъстели мозъци дори не си давали сметка, че, ако тя гушне букета, те също ще загинат от глад! Не, нито една бълха не си мислела как плячката да остане в устата на котката, неин приемник. Било ги яд, обаче, че всичките благинки са за мишките, а те, великите народни трибуни, могъщите управници, нямат никакъв дял в купона.

Така, българските политически бълхи били окончателно шути на държавната котка и сами мутирали в лакоми, охранени котараци.

После, управляващата котка привикала мишките, една по една, и ги „открехнала“ за новите правила на играта контрабанда:

— Виж к'во, брато — казала им. — Дай да не се дърляме за глупости, а да си поделим плячката. Майната ѝ на държавата! Нема да плащаш разните му мита и акцизи, ама ша кихнеш и за нас от печалбата. Ша стане добра далавера.

По-умните мишки решили, че новите правила ще намалят търговския риск и били лапи с котката. Сделката била скрепена.

Бедата, обаче, била в туй, че, на няколко години, управляващите котараци в парламентарната ни демократична република се сменяли. Те си знаели, че, не след дълго, плячката ще попадат в други муцуни и това ги правело още по-кръвожадни и по-лакоми.

Най-лесно било за червения котарак. Той си имал контрабандни канали, тайни сметки и престъпни аверчета още от епохата на развития социализъм. С посредничеството на братските комунистически партии, отдавна бил организиран вида на стоката, вноса, пая си. Даже си бил отгледал своя собствена порода мишоци, по-точно, свирепи пристанищни плъхове, еволюирали от някогашни барети, охранители в УБО, шпиони или спортисти. Тандемът работел в пълна хармония.

Не така просто било дереджето на синия котарак. Той все още си бил млад, до вчера, малко котенце, родило се на площадите в зората на демокрацията. Няма си котешки роднини зад граница, няма опит и стаж в лова на мишки и, понякога, контрабандистите направо се бъзикали с него.

Но младокът набързо отърсил козина и схванал правилата на играта: вместо в хазната, плячката отивала в партийната каса, откъдето се разпределяла по-лесно, или във фондации с благопристойни имена и два по-благопристойни цели.

След няколко откъснати или смазани опашки, изгризани уши и заложен капани с отрова, мишките най-после схванали намека, че с новия шеф шега не бива и се вградили в схемата. За това се погрижил един особено гаден, духовно скопен котешки екземпляр с прякор „Сивия кардинал“.

Оригинално решение намерил жълтият котарак, който си мислел, че още носи корона и се изживявал като лъв и цар на всички животни в гората.

Той черпел опита си в престъпните далавери от Лондонския финансов клуб, в който ултра червени пролетарски котараци и ултра жълти монархисти отдавна лочели от една и съща купичка.

Така, жълтият замяукал, че ще покани на държавната трапеза мъдри кучета, които да сложат край на контрабандата. Така, на българския финансов небосклон се появили хрътките от, служители на короната, чиято задача била да изпират отмъкнатата плячка, отчитана като техни хонорари и да я връщат в муцуните на жълтите котки, узаконена. Квотата на мишките малко намалела, но, все още, имали достатъчно интерес да си сътрудничат с котешкото племе.

Но дошло времето на трите котки. Тогава зейнали три лакоми муцуни: на червения, жълтия и на лукавия чер котарак, който бил най-охранен от тримата, но вечно хленчел за права и свободи на черните котки.

Та, появил се голям зор при решаването на въпроса как ще се дели плячката. Спасението дошло от друг, четвърти котарак, който се пишел пъстър, въпреки че червените му петна били най-много. Тримата напълнили купичката му с гъста сметана и той приел да посредничи как да си поделят плячката по Контролно пропускателните пунктове и видовете стоки. Вярно, неведнъж партньорите се зъбели и хвърчели фъндъци козина в три цвята, но някак се оправяли. Всеки от тях си имал собствена кохорта от обслужващи ги мишки-контрабандисти.

Но, за кой ли път в злощастната ни родина завял вятърът на промяната!

Появил се нов, хищен, самоуверен котарак, мускулест и едър, със снежнобяла козина на когото дали името Пожарникаря.

— Ох, сладкият ни пухчо! — въздишали булките и мечтаели да отглеждат новия котарак върху меки родопски китеници и да го гушкат в собствените си легла.

— Какъв юнак, какъв хубавец! — дърпали мъжете оределите си мустаци и философствали над чаша ракия. — Той ще изгони ония свирепи и алчни котараци, ще натика плъховете в мишата дупка, дето им е мястото, ще напълни хазната и коремите ни!

Никой не искал да види лукавия жълт блясък в зениците на животното. Не! Хората гледали на него като на бяла лястовичка на надеждата. Те знаели за това, че гаси пожари, но не знаели, че може и да ги разпалва. Знаели, че е ужас за плъхове и мишки, но не знаели, че често се пазари край мишите дупки за сирене. Знаели, че ненавижда алчните котараци в познатите им цветове, но не знаели, че просто иска

да грабне плячката им и то не за да я сложи в хазната, а в своята собствена муцуна.

Когато седнал на владетелския трон, белият котарак си имал пая от тринадесет фирми, някои прекратени, а други, действащи, както и банка на името на своята писана, през която минавали всичките солидни финансови операции на държавния бюджет. Няма си, обаче, дял от плячката, носена отвъд границата ни от плъхове и мишки, а това много го тормозело. Наред с всичко друго, трябвало да пази и имиджа си на борец срещу престъпността и за народно благоденствие.

Така, белият котарак, който с гордост носел името си Пожарникаря набързо овладял всичките трикове на илюзионизма.

Под блясъка на телевизионни камери, той вкарал в миша дупка няколко измършавели, тъпи мишки, които просто не умеели да преговарят адекватно с котешкото племе, а хората засияли от радост, че новакът ще сложи край на кражбите, анархията и разсипията.

После албиносът тихо като мишка, лукаво като хиена и ловко като маймуна започнал да гради своята собствена котешка империя.

Няма да се спирам на сортовете плячка като дрога, месо или горива. Не знам дали котаракът е успял да сложи лапа и върху тези блага.

Ще се спра само на въпроса за цигарите.

Когато албиносът се възкачи на трона на държавното управление, търговията с цигари беше доста стабилна и спокойна. Цените не се бяха менили скоро и голяма част от дължимите акцизи действително постъпваха в държавната хазна. А българинът просто не може без тютюна. Може да се лиши от брачен партньор, от имоти, от хляба дори, стига да има възможност, след всяка загуба, нервно да си запали цигара.

Лукавият албинос видял огромния потенциал в тази наша национална страст. Той започнал жално да мяука пред достатъчно на брой телевизионни камери колко ограбена била хазната след управлението на останалите котараци, колко е тежка световната криза, как трудно било да върже бюджета. После, драстично увеличил акциза върху цигарите.

Земята българска екнала от жаловити стонове, писъци и проклетия.

Видиотени от никотинов глад старци търсели по улиците недопушени фасове. Съпруги и съпрузи се карали помежду си и крещели на децата си: „Аз нямам пари за цигари, а те шоколад взели да ми искат!“

Почтени учителки сънували как разбиват павилиони с цигари, университетски професори, с разтреперани пръсти, просели по някой и друг къс от доста по-заможните си студенти.

Появило се ново чудо. Електронната цигара, с която може да откажеш истинските. Така, сериозни и улегнали граждани засвяткали с чудатото приспособление като извънземни. Но после смутено шепнели:

— Колега, още не съм отвикнал от тютюна. ‘Айде, черпи с една истинска цигарка!

На всеки ъгъл се появили надписи: „Продавам тютюн и машинки за свиване на цигари.“

Предприемчиви работници-хигиенисти от цигарените фабрики започнали да търгуват с тютюнеца, който измитали от земята.

Конкуренцията загрубяла. Производители на електронни цигари гръмко обвинявали съперниците си, че продават „китайски боклуци“, които увреждали мозъка.

Албиносът се хилел доволно. Стореното от него било дало небивал шанс на родната контрабанда с цигари.

От времето на революционните комитети, никого не били посрещали с такъв възторг мишоците. От гадни плъхове, контрабандистите станали „симпатяги“, „наши момчета“, „смелчаги“.

Дори стариците открехвали съседите си къде са чули за най-близък контрабанден пункт, а предприемчиви безработни булки вземали по няколко стека на консигнация и тръгвали да ги продават на дребно, от врата на врата срещу малка печалба.

Всеки благославял контрабандиста като съвременен Робин Худ, народен спасител и юнак.

А котаракът албинос доволно се облизвал. Сам бивш мишок, съсобственик на фабрика за „Марлборо“ и „Мелник“ уличена в производство на фалшиви цигари — менте в Крайморе, той знаел как да дресираща и организира бандата си от плъхове. Фабриката му била разследвана през 1995 г., но, някак на магия, продължила да работи до 1997 г. Съдружник му бил и небезизвестният подземен плъх Румен

Николов-Пашата. Тогава шеф на местното РПУ бил Георги Пенев, който след това станал шеф на Бургаския клон от охранителната фирма на пожарникаря. По време на разследването, нашият все още мъничек плъх изобщо не бил разпитван.

И така, в резултат на добре организираната цигарена афера сега, личната хазна на котарака-албинос прелива, а в народната се гонят ветровете.

Но, поне според мен, „Белият“ си има и друга заветна цел. Ако успее да съхрани това статукво, докато е на власт, тютюневите предприятия съвсем ще фалират. После, колко му е да ги приватизира чрез подставени лица на безценица?!

Стъпка по стъпка, нашият герой с хищните си лапи, претърпява интересна еволюция: От плъх, в котарак, а от котарак, в хищен тигър.

Но стига съм ви разказвала приказки в този хубав неделен ден! Я да взема да си запаля една контрабандна цигарка, да си сипя от домашната ракийка, произведена без акцизи, в нелегален казан от барабаните на две стари перални и да си направя салатка от генно обработени домати мутанти.

Наздраве! Да живее контрабандата!

25.07.2010 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.